

Clara Peters-Muller

* 27 juli 1927

† 11 mei 2012

Fijne herinneringen aan:

Clara Peters-Muller

Glanerbrug,
27 juli 1927

Enschede
11 mei 2012

Lieve ma

Stukje bij beetje werd de toekomst kleiner. Je levenslust was op en na bijna 85 jaar is het leven in een paar dagen uit je weggeleden. De laatste jaren voelde je eenzaamheid, na het overlijden van pa. Maar je wist ook dat je terug kijkt op een rijk leven, in de warme beslotenheid van familie en de mensen in Glanerbrug.

Als slagersdochter uit een groot gezin groeide je op in de hectische periode rond de oorlog. Je had het voorrecht om naar de huishoudschool te kunnen en je werkte volop mee in de slagerij en het huishouden. Lange periodes met inkwartiering van Nederlands en Engelse militairen zorgen voor bijzondere herinneringen.

Rond de bevrijding kreeg je verkering met Antoon en na zeven lange jaren trouwden jullie in 1951. Eerst nog aan de Kerkstraat en later aan de Bultsweg werd jullie gezin met drie kinderen verblijd. De gezondheid van jullie kinderen vroeg meer dan normale aandacht en zorg. De vele bezoeken aan het ziekenhuis moesten gecombineerd worden met hard werken. Toen Antoon al vroeg ziek werd en niet meer volop kon werken ging je zelf op

zoek naar een bijverdienste, om het gezinsleven aangenaam te maken. Zo gingen jullie regelmatig kamperen met de kinderen en met de auto op stap. Familie en burens hebben altijd een belangrijke plek ingenomen in je leven. Niet alleen maar gezelligheid was daarbij je drijfveer, maar zorgen voor de ander was een tweede natuur voor jou. Je combineerde dat met veel activiteiten in het dorp. Je was met veel plezier lid van het kerkkoor en je richtte je eigen gymnastiekclub op. Je was niet alleen een trouw lid maar was ook penningmeester en zorgde voor de jaarlijkse uitstapjes.

Wij werden volwassen en je kon volop genieten van uiteindelijk acht kleinkinderen en je eerste achterkleinzoon. Samen met pa zorgde je ervoor dat het huis aan de Bultsweg een plek was waar iedereen met veel plezier naar toe kwam. Je breiwerk en je tas met snoep zijn legendarisch in de familie. Jij en pa trokken naar de Spoorbaanstraat om te genieten van een nieuwe fase in het leven. Vanaf 2004 stond je er helaas alleen voor en dat heb je moeilijk kunnen verwerken. Van een zware operatie vlak daarna herstelde je maar moeizaam. De zorg voor Max heeft je lang op de been gehouden, maar kostte je steeds meer moeite.

Waar je ooit alle energie had om voor iedereen klaar te staan, had je nu de steun van anderen nodig. Gelukkig heb je het geweldig getroffen met je medebewoners in de Heldershof. Zonder hen had je al lang afscheid moeten nemen van Max. Zonder hen had je niet tot het eind zelfstandig kunnen wonen. Een ding wisten wij als kinderen zeker: er wordt voor ma gezorgd. Daarom voor al die mensen die dit mogelijk hebben gemaakt, maar vooral voor Dini en Mieke: een heel groot dankjewel van ons.

Rita, Harrie, Margot